

[Skrumsager Skau]

folknings muligheder. Men vi er langtfra færdige.

Det udgiftspolitiske måltal på 208,5 mia. kr. er blevet overholdt, og det betyder, at vi igen er tilbage på den udgiftspolitiske linie, som den tidligere firkloverregering havde som mål, men som blev sprængt i december 1987, og som tillige har efterladt nogle betydelige negative spor i 1988-budgettet og også i 1989-budgettet. Det fremgår klart af finansredegørelsen.

Det, vi nu er ved at få vedtaget, og som skal til endelig afstemning senere i dag, indeholder en række system- og holdningsændringer, som ud over at have en hæmmende effekt, når det gælder udgifterne på 1989-budgettet, vil få endnu større effekt i nedadgående retning på de skattefinansierede udgifter i 1990 og fremover. Det er positivt.

Finansloven lægger op til, at det igen vil kunne betale sig at tage et arbejde, at det vil kunne betale sig at tjene penge både for lønmodtagere og for erhvervsdrivende, at det vil kunne betale sig at spare op – vi mangler i Danmark i høj grad opsparing – at det er en større fordel at blive i Danmark for de initiativrige og for de kapitalstærke, at overforbruget bliver reduceret, for vores forbrug i Danmark er betydelig større end vores nuværende produktionsevne og kapacitet, og selvfølgelig også, at ungdommen får bedre muligheder.

I de kommende år skulle vi gerne videre ad denne vej. Vi har nu fået skibet løs af grunden. Det er igen blevet søsat. Skibet er vandtæt, og der er vind. Vi har hejst det første sejl. Det vil øge troen på Danmark. Jeg vil gerne en ekstra gang takke de partier, som har gjort det muligt.

Men der er flere sejle, der kan og skal sættes for at bringe Danmark rigtig flot. Vi er langtfra ude af problemerne. Skibet er tungt lastet. Tænk på statsgælden, tænk på udlandsgælden, som kun kan fjernes ved at øge produktionen og ved at mindske forbruget. Tænk på, at hver femte i den erhvervsaktive alder imellem 18 og 67 år er uden arbejde og under offentlig, skattefinansieret forsorg, hvad statsministeren understregede i åbningstalen den 4. oktober 1988.

Folketingets flertal – måske skiftende flertal – vil kunne sætte flere sejle. Ja, vi skal faktisk have sat mange flere sejle, for at vi kan få fuld valuta ud af EF's indre marked og den positive vind, som hr. Svend Auken omtalte, der for øjeblikket blæser fra udlandet. Der er nok, der kan true os.

Det kræver konkurrencedygtighed på en række områder, bl.a. på uddannelsesområdet, på kapitalområdet, på skatteområdet – her tænker jeg på de offentlige omkostninger, det offentlige udgiftsniveau – på lønområdet, altså indkomstpolitikken. Det er det, der skal sætte gang i investeringer og beskæftigelsen og dermed øge den økonomiske og sociale velfærd.

Erhvervslivet har ikke brug for nogle forkromede og bureaukratiske støtteordninger. Nej, der er behov for at få forbedret konkurrenceevnen. Det gælder også for landbruget, det gælder også for fiskeriet, og det gælder også for alle andre mindre erhvervsdrivende.

Med finansloven gør vi igen en ekstra indsats på uddannelsesområdet. Det er positivt.

Gennem fastkurspolitikken og den liberalisering, der er gennemført på kapitalområdet, er kapitalen blevet billigere, og den kan blive endnu billigere. De reduktioner, vi nu gennemfører af formueskatten, vil forhåbentlig medføre, at kapitalen forbliver her i landet.

Derudover må vi igennem en fortsat stram udgiftspolitik samt ved afbureaukratisering, modernisering og privatisering sikre en generelt lavere beskatning af vore virksomheder og også af enkeltindivider, personer.

Der er ideer nok at tage af i vismandsrapporten, i finansredegørelsen og budgetoversigt 5, for slet ikke at nævne regeringens afbureaukratiseringskatalog, som offentliggøres i morgen.

Men der er ét vigtigt sejl, som Folketinget og regeringen kun har begrænset indflydelse på, og det er lønområdet, altså indkomstpolitikken. Jeg er glad for, at hr. Svend Auken også lagde afgørende vægt på indkomstpolitikken for alle, for at vi derigennem kan sikre øget beskæftigelse. Det er ganske afgørende, at det er den måde, vi skal reducere antallet af arbejdsløse på. Vi har sørgelige, ja gentagne erfaringer fra tidligere, senest lønforhandlingerne i 1987, der vidner om, at stigninger i de nominelle lønninger betyder en tilsvarende stigning i arbejdsløsheden, men samtidig at lavere eller ingen nominelle lønstigninger betyder, at flere og flere kan gå fra arbejdsløshed, fra arbejdsløshedsunderstøttelse, til fuldt arbejde og dermed en fuld dagløn.

Derfor bærer arbejdsmarkedets partier – her tænker jeg på dem alle – et kæmpemæssigt ansvar for at få gang i beskæftigelsen. Jeg må på det kraftigste opfordre til – i solidaritetens